

Een korte historie van God, het heelal en de schepping

Er was eens, heel lang geleden, een oneindig groot niets. Niemand wist waar het vandaan kwam of waar het ophield, maar het werd heelal genoemd, en het gerucht ging dat het er altijd al was geweest en dat het onbegrensd was. In dat peilloze niets was zo ver je keek nog geen stofje te zien, en zelfs als er heel erg sterke telescopen hadden bestaan, zou daarmee absoluut niets zijn waargenomen.

Maar na een tijdje – om een indicatie te geven: het zal een miljard tot de miljardste jaar geleden zijn geweest – begon er beweging te komen in al dat niets. Misschien was de verdeling ervan over de leegte uit balans geraakt zodat er hoge- en lagedrukgebieden waren ontstaan, en een blik op een willekeurige weerkaart laat zien wat er dan gebeurt.

Hoe dan ook, in alle hoeken en gaten begonnen minuscule stukjes avontuurlijk niets zich los te maken van de omringende leegte en langzaam door de ruimte te zweven. Daar was natuurlijk niets van te zien, maar een slimme astronoom uit het Vlaamse Wondergem is er onlangs in geslaagd om met behulp van een ingewikkelde formule uit te rekenen dat het in grote lijnen ongeveer zo moet zijn gegaan.

Maar we lopen op de zaken vooruit.

Nadat opnieuw vele miljarden jaren waren verstreken, gebeurde op een avond rond etenstijd het ondenkbare: alle zwervende stukjes niets waren precies op hetzelfde moment op hetzelfde punt aangekomen.

Nu gaan er natuurlijk stemmen op die zeggen: wat een flauwekul, dat bestaat niet, zeker niet in zo'n groot heelal. Maar het tegendeel is het geval. De wetenschap stelt namelijk dat iets wat theoretisch mogelijk is, uiteindelijk met zekerheid zal plaatsvinden – als je er maar lang genoeg op wacht. En in een universum dat al een eeuwigheid bestaat, is aan één ding geen gebrek: tijd om op van alles en nog wat te wachten.

Na miljarden jaren was het dus zover: de beweeglijke stukjes niets hadden zich samengebald in een ruimte ter grootte van een pinda. In zo'n oneindige zee van niets was dat natuurlijk toch wel iets.

De materie was geboren.

Opnieuw gingen eonen voorbij. Steeds meer stukjes niets voegden zich bij het iets waardoor het brokje materie een steeds grotere dichtheid kreeg. Dat zorgde voor een toenemende druk, en zoals iedereen weet, moet druk op een gegeven moment van de ketel.

Op een dag was er een haast onzichtbaar deeltje dat er schoon genoeg van had. Het had natuurlijk geen naam, bewustzijn of duidelijk aanwijsbare locatie, en denken was er al helemaal niet bij, maar het kon wel voelen dat het flink klemzat, en dat moest maar eens afgelopen zijn. Het begon aangrenzende deeltjes aan te stoten om ze op de onhoudbare situatie te wijzen, en al snel was een collectief bewustzijn gevormd met een gezamenlijk doel: *Terug naar het niets!*

Het duurde niet lang of de situatie was zo explosief dat het onvermijdelijke gebeurde: de materie slingerde zichzelf met een luide knal terug de leegte in. En omdat daar absoluut niets was om ook maar iets tegen te houden, bleef alles gewoon door slingeren.

De oerknal en het uitdijende heelal waren een feit.

Het bewustzijn wende langzaam maar zeker aan zijn diffuse toestand en begon zich te ontwikkelen. Logisch: door het onafgebroken uitdijen, kwam het nog eens ergens, en dat was een stuk interessanter dan dag in, dag uit geplet worden door ietsgeworden niets.

Sommige brokjes materie hadden het zo naar hun zin met elkaar dat ze gingen samenklitten. Zo ontstonden bijvoorbeeld kilklompen, hotbollen, pokdalers, sliertwazen, stillegaten en het rode draaidril, dat ook nu nog in sommige uithoeken van het heelal voorkomt. Toegegeven: niks bijzonders,

hoewel het voor doller pret zorgde – en een paar vervelende ongelukken, maar daarover wordt niet meer gesproken.

Op een gegeven moment ging ook het klitten echter stierlijk vervelen. Trouwens, op een krankzinnige snelheid doelloos door het universum razen, al is het gezellig met medematerie, is op den duur een stuk minder boeiend dan je zo op het eerste gezicht zou verwachten.

Het collectief bewustzijn begon te dromen, te fantaseren en – te *denken*. Het gebeurde zomaar, zonder dat het er ook maar enige moeite voor had moeten doen. Het voelde alsof iemand een verborgen deur naar een nieuwe wereld had geopend – hoewel er natuurlijk geen werelden waren, laat staan deuren. Hoe dan ook; het maakte zo'n verpletterende indruk dat er eonen voorbijgingen voordat het bewustzijn in staat was om ook maar iets constructiefs te denken. Maar die eerste zinvolle gedachte was dan ook meteen goud waard: Er moest een plan worden gemaakt; een plan om de tijd te doden – of beter: tot leven te wekken.

En op een ochtend – na een krankzinnige nachtmerrie over een losgeslagen hotbol die twee kilklompen in een sliertwaas gooide en vervolgens riep: *Haha, een klompwaas!* – wist het bewustzijn, dat Zichzelf God was gaan noemen, gewoon omdat dat wel lekker klonk, wat Hem te doen stond. Het zou geen eenvoudige taak worden. Het zou tot in eeuwigheid gaan duren – of misschien nog wel langer. Maar dat was vooral een voordeel. Er zou nu tenminste echt iets gaan gebeuren.

Na een stevig ontbijt begon God met het uitvoeren van Zijn plan. Maar eerst had Hij licht nodig om fatsoenlijk te kunnen zien – in zo'n donker universum bots je al snel ergens tegenaan, met alle gevolgen van dien.

'Er zij licht,' beval Hij, en onmiddellijk begonnen sterren, supernova's en nevels hun straling binnen het zichtbare frequentiespectrum te verspreiden. Kijk eens aan, dacht God, en Hij maakte van de gelegenheid gebruik om wat planeten met gras, bomen en water te scheppen. Hij wist niet direct waar het goed voor was, maar het zag er geinig uit en het was in elk geval interessant genoeg om er

een paar miljoen jaar naar te kijken. Hij had zo gauw toch niks beters te doen. Zo knutselde Hij zaken in elkaar als manen, sterren, zonnen, zwarte gaten, antimaterie en meer van dat soort dingen. Het was een paradijselijke tijd voor een Almachtige, en het ligt dan ook voor de hand om te veronderstellen dat God Zich uitstekend vermaakte.

Maar nadat er een oneindigheid voorbij was gegaan, begon het toch weer te knagen en ontstond bij God de indruk dat er iets miste. Het probleem was: er zat niet echt *leven* in de dingen die Hij maakte. En Hij moest alles zelf doen. Als Hij ergens bos wilde scheppen, zei Hij bijvoorbeeld: *Dat de aarde vruchtbaar geboomte heeft* – dat klinkt ouderwets, maar het is alweer lang geleden – en als Hij vond dat een planeet een diepe zee kon gebruiken, moest Hij daar toch weer wat voor doen. Het zou mooi zijn, zo overwoog God, als dingen vanzelf ontstonden. Al dat scheppen begon Hem tegen te staan – het begon een sleur te worden. En als het werk dan eenmaal achter de rug was, bleven de bomen maar een beetje suf staan ruisen en deed het water weinig meer dan wat doelloos kabbelen. Natuurlijk, hij kon best een zeebeving regelen of een storm laten aanzwellen. Dan knapten er wat bomen en rezen de wateren tot in de hemel - maar het was niet echt wat Hij zocht.

Langzaam maar zeker drong zich een vraag aan Hem op: waar deed hij het allemaal voor? Eigenlijk veranderde er nooit iets. *Hij* was en bleef het collectieve bewustzijn van alles – Hij was *zelf* het geboomte en Hij was *zelf* het water en Hij was *zelf* de hemel en Hij wist altijd precies wat er ging gebeuren, want Hij moest het zelf allemaal regelen.

Toen Hij *dat* dacht, besepte Hij opeens wat Zijn probleem was – dat was *Hijzelf*. Hij was een optelsom van alle geest en alle materie. Hij wist alles, Hij kon alles, Hij mocht alles. Maar er was niemand met wie Hij kon praten of met wie Hij het eens kon zijn – of *oneens*. Niemand die Zijn plannetjes steunde of juist dwarsboomde en niemand die Hem ook maar even hielp of Hem het leven zuur maakte. Niemand die tegen hem inging. Niemand die iets onverwachts

deed. Hij was de hemel en de aarde, de zon en de sterren, de bomen en het water, de lucht en de leegte. Hij was alles, maar Hij was alleen.

Kijk, dacht God: nu komen we ergens.

Hij kon in eerste instantie niets bedenken dat verandering in de zaak bracht. Hij schiep van alles dat nieuw en indrukwekkend was, zoals rode reuzen, regen, röntgenstraling en de huisstofmijt, maar tevergeefs: het bleef allemaal deel uitmaken van Hemzelf en Hij bleef alleen. En een kopie van Zichzelf maken, was nu eenmaal uitgesloten: voor zo'n project had Hij tweemaal de beschikbare hoeveelheid materie nodig. Trouwens, met zo'n type zou Hij alleen maar ruzie krijgen.

Maar Hij zat wel op de goede weg.

Als Hij nu eens een miniatuurversie van Zichzelf maakte? Of waarom niet gelijk twee? En als Hij er nu eens voor zou zorgen dat ze zichzelf reproduceerden; dat scheelde zeker op de lange termijn een hoop werk en introduceerde meteen een schitterend toevalselement.

God dacht er eens goed over na. Hij moest dingen maken die zich niet bewust waren van het feit dat ze God waren. Dingen – Hij noemde ze schepsels – die, hoewel ze deel uitmaakten van Hem, dom genoeg waren en zo weinig kennis bezaten dat ze zich alleen met zichzelf en hun directe omgeving zouden bezighouden. Schepsels die zo machteloos waren dat ze hooguit zichzelf konden vernietigen. Schepsels die de wereld konden ontdekken vanuit een volledig nieuw perspectief – dat van het kleine en het alonwetende. Een rauw en moeizaam, maar wonderschoon bestaan.

God lachte, en het universum beefde. *Niets weten! Klein en onbeduidend zijn! Een zwaar leven leiden!* Wat een bizar, maar adembenemend concept! Hij voelde Zich groeien van trots. En Hij hoefde alleen de informatie die de wezens vergaarden maar te assimileren, dan zou Hij Zich voorlopig niet meer vervelen.

God sliep slecht die nacht. Van de zenuwen, maar ook omdat Hij niet kon wachten. Hij *wist* gewoon dat het deze keer zou lukken.

De volgende ochtend ging Hij onmiddellijk aan het werk. Hij had besloten klein te beginnen en maakte ergens in een uithoek een nieuwe planeet die Hij Aarde noemde. Daar schiep hij bergen, dalen, bomen, planten, zon, maan, rivieren, zeeën, vissen, vee, kruipend gedierte – je kon het zo gek niet bedenken, of het kwam er. Niets was voor Zijn nieuwe creatie te veel.

En een dag of zes later was het zover.

God ging er eens goed voor zitten en liep in gedachten nog even na wat Hij zou zeggen. Toen schraapte Hij Zijn keel.

Uit de hemel daalde een plechtige, bijna geëmotioneerde stem neer. *Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt.*

Hm, dacht God nog even; dat had ik mooier kunnen zeggen – twee keer *aarde* en *kruipen* vlak na elkaar...

Maar daar waren ze al: poedelnaakt, wat onnozel om zich heen kijkend en zichtbaar verheugd dat het weer een beetje meewerkte.

Aldus schiep God uit pure verveling de mens. En Hij heeft er nog geen spijt van; de soort vormt een oneindige bron van vermaak.

© 2008, Gert van Santen